

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2886/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Величковић, адвокат из ..., против тужене Агенције за обезбеђење имовине и лица „...“ из ..., Општина ..., предузетник ББ из ..., чији је пуномоћник Јела Вучковић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 33/2019 од 09.06.2020. године, у седници одржаној дана 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 33/2019 од 09.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1645/14 од 06.07.2018. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена је обавезана да му на име неисплаћене обрачунате нето зараде за период од 01.06.2011. године до 05.01.2012. године, исплати укупан износ од 33.657,92 динара, са затезном каматом која за месец новембар 2011. године, на износ од 8.139,44 динара, доспева почев од 31.12.2011. године, а за месец децембар 2011. године на износ од 20.675,28 динара, почев од 31.01.2012. године и за период од 01.01.2012. године до 05.01.2012. године на износ од 4.861,20 динара, почев од 28.02.2012. године, све до коначне исплате. Ставом II изреке, одбачена је тужба тужиоца којом је тражио да се утврди да је био у радном односу код тужене на пословима-...-..., без закљученог уговора о раду у писаном облику почев од 01.06.2010. године па до 01.03.2011. године, и од 30.04.2012. године до 31.12.2012. године, те да му тужена призна ово право по основу рада и повеже радни стаж, као неблаговремена. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му исплати за период од 01.06.2010. године до 31.12.2012. године, већи износ од досуђеног укупног износа од 33.657,92 динара до траженог износа од 775.000,00 динара, на месечном нивоу по 25.000,00 динара са законском затезном каматом од 05. у месецу за претходни месец па до исплате, почев од 01.01.2012. године па до исплате, као неоснован. Ставом IV изреке, одбијен је тужбени

захтев тужиоца да суд обавезе тужену да му уплати припадајуће доприносе Фонду ПИО за период од 01.06.2010. године до 31.12.2012. године, као неоснован. Ставом V изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му на име употребе сопственог возила исплати износ од 735.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2013. године па до исплате, као неоснован. Ставом VI изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 33/2019 од 09.06.2020. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 1645/14 од 06.07.2018. године у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке, а жалбу тужиоца у том делу одбио као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу шестом изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.900,00 динара.

Против потврђујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 ... 87/18), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, које би могле да утичу на доношење законите и правилне одлуке. Тужилац у ревизији указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Међутим, та битна повреда одредаба парничног поступка није разлог због ког ревизија може да се изјави, сходно одредби члана 407. став 2. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене био у радном односу на основу уговора о раду број .../... почев од 01.03.2011. године, на радном месту ... -... .., на неодређено време, са пуним радним временом и уговореном зарадом од 16.500,00 динара. Радни однос му је престао, на његов захтев, дана 30.04.2012. године, тако што је претходно тужилац, дана 05.01.2012. године, поднео писани захтев да му радни однос код тужене престане. Тужилац је престао да долази на посао почев од 15.03.2012. године а одјављен је са осигурања дана 30.04.2012. године. Вештачењем је утврђено да дуг туженог тужиоцу по основу неисплаћене, а обрачунате зараде, износи 33.657,92 динара, а да је за период од 01.03.2011. године до 30.04.2012. године, тужена извршила уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, за тужиоца. Тужбу суду тужилац је поднео дана 04.07.2014. године. Није пружио доказе о томе да је свој ауто употребљавао у службене сврхе, а имао је службено возило.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужба тужиоца за утврђење да је био у радном односу код тужене у периоду од 01.06.2010. године до 01.03.2011. године и од 30.04.2012. године до 31.12.2012. године, неблагоприятна, имајући у виду да је тужилац, дана 05.01.2012. године, поднео писани захтев за престанак радног односа, те да му је радни однос престао дана 30.04.2012. године на основу решења о раскиду уговора о раду од

20.03.2012. године, па како је тужилац тужбу суду поднео дана 04.07.2014. године, следи да је протекао рок прописан одредбом члана 195. став 1. и 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...32/13). У тој ситуацији, тужена није дужна да тужиоцу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период у ком тужилац није био у радном односу. Пошто је вештачењем утврђено да је тужена тужиоцу уплатила доприносе за период важења уговора о раду (од 01.03.2011. године до 30.04.2012. године), следи да је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе на ту чинидбу неоснован. Тужбени захтев тужиоца за исплату зараде за период од 01.06.2010. године до 31.05.2011. године је неоснован, имајући у виду да је то потраживање застарело, сходно одредби члана 196. Закона о раду, којом је прописано да сва новачна потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе. С тим у вези, тужена се, у одговору на тужбу позвала на застарелост, а застарелост престаје право захтевати испуњење обавезе, сходно одредби члана 360. став 1. ЗОО. Након престанка радног односа, тужилац није радио код тужене односно није долазио на посао почев од 15.03.2012. године, па нема ни право на исплату зараде, пошто се зарада исплаћује за обављени рад и време проведено на раду, сходно одредби члана 106. Закона о раду. Тужилац није доказао да је сопствено возило користио у службене сврхе, по налогу, у име и за рачун тужене, а био је дужан у смислу одредбе члана 231. став 2. ЗПП, па су нижестепени судови правилно одбили његов тужбени захтев за исплату накнаде по том основу, у износу од 735.000,00 динара са припадајућом каматом.

Тужилац у ревизији указује да су нижестепене одлуке засноване на чињеничном стању које је погрешно и непотпуно утврђено. То међутим, није разлог за изјављивање ревизије, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. истог закона, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић